

Arrest

nr. 288 807 van 11 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2022 tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 april 2022 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 1 januari 2000.

1.2. Verzoeker dient op 15 oktober 2016 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 september 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer X van 29 maart 2019 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.3. Verzoeker dient op 10 september 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal neemt op 16 december 2019 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een

volgend verzoek om internationale bescherming. Bij arrest met nummer 238.302 van 9 juni 2020 verwerpt de Raad het door verzoeker ingestelde beroep.

1.4. Verzoeker dient op 2 maart 2021 een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.5. De commissaris-generaal neemt op 18 maart 2022 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Op 15 oktober 2016 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst bent. U stelde afkomstig te zijn van het dorp Mia Banda in het district Qarghayi in de provincie Laghman. U verliet Afghanistan op 25 november 2015 omdat de taliban u onder dwang wilden inlijven. Na een reis van bijna een jaar kwam u op 10 oktober 2016 in België aan.

Op 20 september 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw herkomst uit het district Qarghayi van de provincie Laghman, en bijgevolg evenmin aan de vervolgingsfeiten die zich daar zouden hebben afgespeeld. U ging in beroep tegen deze beslissing en legde in beroep bijkomende stukken neer waarmee u uw verklaringen over uw herkomst wilde staven. Op 29 maart 2019 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) de beslissing van het CGVS. De motivering van het CGVS werd daarbij gevolgd. Uw bijkomende documenten konden de geloofwaardigheidsproblemen bij uw verklaringen over uw herkomst niet herstellen.

U verliet België niet en diende op 10 september 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U beriep zich voor dit verzoek op dezelfde motieven als deze die u uiteenzette in uw eerste verzoek om internationale bescherming en legde bijkomende documenten neer om uw verklaringen hierover kracht bij te zetten. Op 18 december 2019 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek niet-ontvankelijk, gezien er nog steeds geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaarde herkomst uit Qarghayi, Laghman. Uw herhaling van deze verklaring en de bijkomende stukken wierpen daar geen ander licht op. Er waren dus geen nieuwe elementen in uw tweede verzoek om internationale bescherming die de kans op internationale bescherming in uw hoofde aanzienlijk vergrootten. U ging in beroep tegen deze beslissing. Het beroep was echter onontvankelijk.

U verliet België niet, en diende op 2 maart 2021 een derde verzoek om internationale bescherming in. U verklaart nu dat u gelogen hebt bij uw eerste twee verzoeken om internationale bescherming. U bent wel een Afghaans staatsburger, maar bent in Pakistan geboren. U en uw familie woonden als Afghaanse vluchtelingen in Pakistan. U hebt niet twee broers en één zus, zoals u in uw eerdere verzoeken vertelde, maar acht broers en zussen. In Pakistan werd u seksueel misbruikt. Ook raakte u er zwaar gewond bij een auto-ongeval. U verliet Pakistan in 2015 en reisde daarna via Turkije naar Europa. U hebt nooit in Afghanistan gewoond. Uw familie keerde in 2016 terug vanuit Pakistan naar Afghanistan. Ze wonen er in Aziz Khan Kaz in de provincie Laghman. U kan zich niet in Afghanistan vestigen omwille van uw lange verblijf in Europa. Uw verre familieleden in Afghanistan beschuldigen u er immers van varkensvlees en alcohol te consumeren. Ter ondersteuning van uw derde verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: kopieën van vijf PoR (Proof of Registration)kaarten van uw familieleden, een kopie van een terugkeerformulier van UNHCR, en twee enveloppen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend verzoek dient te worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek baseert op andere motieven dan deze die u hebt uiteengezet in het kader van uw vorige verzoeken. In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS uw vorige verzoeken heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire bescherming, aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Qarghayi, Laghman. Aangezien u bekend dat u gelogen heeft over de feiten waarop uw vorige verzoeken waren gebaseerd, stelt het CGVS vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor uw vrees. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

U stelt nu dat u als Afghaans vluchteling in Pakistan bent geboren. U zou nooit in Afghanistan hebben gewoond (verklaring volgend verzoek Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), 1 april 2021, punt 10, punt 18). Gezien uw algemene geloofwaardigheid ernstig is aangetast door uw bedrieglijke verklaringen in het verleden, kan ook aan deze nieuwe verklaring niet zomaar geloof worden gehecht. U legt wel kopieën van vijf PoR-kaarten van uw familieleden en een kopie van een terugkeerformulier van UNHCR neer om deze nieuwe verklaring kracht bij te zetten. Hier moet in eerste instantie opgemerkt dat het kopieën zijn waarvan de authenticiteit onmogelijk na te gaan is. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat, hoewel originele PoR-kaarten moeilijk te vervalsen zijn, het niet uitgesloten is dat een persoon op een of andere manier een PoR-kaart heeft verkregen van iemand anders en zich als deze persoon voordeet.

Hoe dan ook, uw eigen PoR-kaart legt u niet neer, noch in originele vorm, noch een kopie (verklaring volgend verzoek DVZ, 1 april 2021, punt 18). U legt wel kopieën van PoR-kaarten neer die volgens u aan uw familie toebehoren, maar aan deze bewering kan niet zomaar geloof worden gehecht. Immers, tijdens uw eerste twee verzoeken verklaarde u dat twee broers en één zus had. Nu verklaart u plots dat u in totaal acht broers en zussen hebt. U zegt dat u loog over uw familiesamenstelling omdat u van andere Afghanen hoorde dat België kroostrijke gezinnen niet genegen was (verklaring volgend verzoek DVZ, 1 april 2021, punt 13). Gelet op het feit dat de rest van uw gezin niet in België is of was, kan dit niet als valabele opmerking aangenomen worden. Bijgevolg kan er ook niet zomaar geloof gehecht worden aan uw nieuwe verklaring over uw gezinssamenstelling. Het vermoeden rijst dat u uw verklaringen over uw gezinssamenstelling aanpast aan de documenten die u bemachtigd hebt.

Bovendien stelt u nu wel dat u acht broers en zussen hebt, maar legt u naast de kopieën van de PoR-kaarten die aan uw ouders zouden toebehoren slechts kopieën van drie andere PoR-kaarten neer, terwijl er op basis van uw verklaringen acht kaarten zouden mogen verwacht worden. U licht op geen enkel moment toe hoe het komt dat u, die acht broers en zussen zou hebben, slechts kopieën van PoR-kaarten van drie zogenaamde broers en zussen neerlegt. Ook dit element doet vermoeden dat u beslag hebt weten te leggen op (kopieën van) PoR-kaarten en dat u nu uw verklaringen hieraan wil aanpassen.

Nog stroken uw verklaringen niet met de gegevens op het terugkeerformulier van UNHCR. Zo worden er op het terugkeerformulier vijf kinderen vermeld. U stelt nu echter dat u acht broers en zussen hebt (verklaring volgend verzoek DVZ, 1 april 2021, punt 13). Redelijkerwijze kan dus verwacht worden dat er acht kinderen op het formulier zouden staan, temeer gezien u zegt dat uw volledige familie nu in Afghanistan woont (verklaring volgend verzoek DVZ, 1 april 2021, punt 13). Ook al zou uw broer A.H.

omgekomen zijn door een auto-ongeluk (verklaring volgend verzoek DVZ, 1 april 2021, punt 13), dan nog kunnen er zeven kinderen op het formulier verwacht worden. Dat er slechts vijf staan, doet eens te meer fraude vermoeden.

Nog staat op het terugkeerformulier een zekere H.U., zoon van J.A. vermeld. Hij zou dus uw broer zijn. Zelf vermeldt u deze naam echter niet wanneer u uw nieuwe versie van uw gezinssamenstelling geeft (verklaring volgend verzoek DVZ, 1 april 2021, punt 13). Ook deze inconsistentie wijst op fraude.

Al deze elementen wijzen erop dat de kopieën van de documenten die u voorlegt niet aan uw familie toebehoren. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u als Afghaans vluchteling in Pakistan woonde. Deze nieuwe verklaringen kunnen dan ook geen verklaring bieden voor uw gebrekkige kennis over Qarghayi in de provincie Laghman. Er moet dus geconcludeerd worden dat u nog steeds geen zicht biedt op uw werkelijke verblijfplaats voor uw komst naar Europa. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.

U verklaart wel dat u in Pakistan seksueel misbruikt werd. Ook zou u er zwaar gewond geraakt zijn bij een autoongeval (verklaring volgend verzoek DVZ, 1 april 2021, punt 16). Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u als Afghaans vluchteling in Pakistan woonde, kan ook hieraan niet zomaar geloof worden gehecht.

U stelt wel dat u zich niet in Afghanistan kan vestigen omwille van uw lange verblijf in Europa. Uw verre familieleden in Afghanistan beschuldigen u er immers van varkensvlees en alcohol te consumeren (verklaring volgend verzoek DVZ, 1 april 2021, punt 19). Hier moet in eerste instantie opgemerkt worden dat de geloofwaardigheidsproblemen bij uw overige verklaringen ook hierop afstralen. Daarnaast maakt u niet concreet aannemelijk problemen te moeten vrezen van uw (verre) familie. Niet alleen biedt u nog steeds geen zicht op uw werkelijke verblijfplaats voor uw komst naar Europa, ook spuit u mist over de samenstelling van uw familie en de verblijfplaatsen van uw familieleden (cfr. supra). U haalt voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw "Verklaring volgend verzoek" op de DVZ werd afgenomen op 4 mei 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Hoewel dient te worden herhaald dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw precieze herkomst, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**)

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat ook na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

De overige documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. De twee enveloppen wijzen er hoogstens op dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan. Dat wordt niet betwist, maar de enveloppen bieden geen informatie over uw eigen verblijfplaatsen voorafgaand aan uw komst naar Europa.

Gelet op het voorgaande brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 tot 48/7, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1.A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt*”

Na een theoretische uiteenzetting van de geschonden geachte bepalingen, gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker benadrukt de omstandigheden, die ertoe hebben geleid dat hij initieel geen waarachtige verklaringen heeft afgelegd. Zo wijst hij op de adviezen van derden, die hij vanwege zijn jonge leeftijd bij aankomst in België volgde, evenals naar de gevoelens van schaamte om de ware toedracht van zijn verhaal uit de doeken te doen.

Vervolgens gaat verzoeker uitgebreid in op de PoR-kaarten en het UNHCR-terugkeerformulier, waarbij hij tracht de vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing te weerleggen of te verklaren. Verzoeker benadrukt dat hij hier meer duidelijkheid over had kunnen verschaffen, indien hij door de commissaris-generaal zou zijn gehoord.

Verzoeker stipt zijn vluchtmotieven nogmaals aan, waarbij hij herhaalt dat hij op 15jarige leeftijd werd verkracht in Pakistan. Hij stelt dat hij hierdoor dreigt te worden vervolgd door de taliban, evenals door zijn eigen familie, ingeval deze verkrachting zou uitkomen. Hij vreest als homoseksueel te worden beschouwd. Tevens vreest hij opnieuw met dergelijke feiten te worden geconfronteerd door zijn schoonbroer. Hij verwijst naar landeninformatie, waaruit blijkt dat de risico's voor mensen die worden verdacht LGTB te zijn, drastisch zijn verergerd.

Verzoeker gaat in op zijn vrees voor vervolging, omdat hij als verwesterd zal worden beschouwd, na een langdurig verblijf in het Westen. Hij gaat in op landeninformatie omtrent de behandeling van personen die worden verdacht van gedragingen in strijd met de sharia en afvalligen. Hij benadrukt dat niet kan worden betwist dat hij een (minstens gepercipieerd) verwesterd profiel heeft. Onder verwijzing naar rechtspraak, gaat hij uitgebreid in op de omstandigheid dat niet mag worden gevraagd afstand te doen van zijn religieuze keuzes, levenswijze of waarden of er discreet voor uit zou komen. Evenmin acht hij het doorslaggevend of de nationale autoriteiten reeds op de hoogte zijn van zijn overtuigingen en activiteiten, omwille van de riskante gok die wordt gewaagd omtrent zijn vermogen om discreet te blijven bij het uiten van zijn geloofsovertuiging. Hij benadrukt dat hij het einde van zijn middelbare school in België heeft voltooid, dat hij alhier heeft gewerkt en vijf jaar heeft gewoond, waarbij hij van mening is dat hij zijn levenswijze in België heeft gevonden.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus.

Dienaangaande verwijst hij vooreerst naar de gewelddadige situatie in zijn herkomstland sinds de machtsovername door de Taliban. Hij benadrukt dat de commissaris-generaal een tijdlang de behandeling van Afgaanse dossiers heeft opgeschort en verwijst tevens naar het standpunt van UNHCR van augustus 2021, dat melding maakt van een toenemende nood aan bescherming en het belang van eerlijke en efficiënte procedures benadrukt. Verzoeker verwijst naar landeninformatie omtrent de verontrustende mensenrechten- en veiligheidssituatie. Verzoeker benadrukt dat deze gewijzigde situatie in Afghanistan moet worden beschouwd als een element dat de kans op het verkrijgen van internationale bescherming vergroot. Hij verwijst naar zijn geïndividualiseerde elementen, met name (1) het risico om als homoseksueel te worden beschouwd en (2) zijn lange verblijf in Europa, waardoor hij als verwesterd zal worden beschouwd en waardoor hij verloren zal zijn als hij terugkeert naar Afghanistan, waarmee zijn banden aanzienlijk zijn verzwakt.

2.2. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgende stukken toe:

2. *ONU Info, "Violences contre les civils en Afghanistan : record sans précédent au cours des six premiers mois de 2021 (ONU)", 26.07.2021;*
  3. *Artikel Slate, dd. 26.11.2019;*
  4. *Amnesty, dd. 04.06.2017;*
  5. *OSAR, dd. 12.09.2019;*
  6. *Article Portesouvertes.fr, dd. 2019 ;*
  7. *Arrêt CEDH, affaire A.A c. Suisse, 5.11.2019 ;*
  8. *Sélection de pages pertinentes dans les directives UNHCR d'aout 2018 ;*
  9. *Rapport EASO ;*
  10. *Artikel RTBF Info, "Sammy Mahdi: "La situation en Afghanistan est terrible et on ne peut renvoyer personne", 16.08.2021;*
  11. *Internetsite van het CGVS, 07.10.2021;*
  12. *UNHCR, "Position on returns to Afghanistan", august 2021;*
  13. *Artikel AVA Press, "IDPs appeal for urgent help ahead of winter", 30.09.2021;*
  14. *Artikel ACAPS, "Afghanistan - Conflict-driven displacement", 02.09.2020;*
  15. *Artikel International Crisis Group, "Afghanistan's Growing Humanitarian Crisis", 02.09.2021;*
  16. *Artikel RTBF Info, "La Belgique envoie quatre avions en direction de Kaboul pour les opérations d'évacuation", 17.08.2021;*
  17. *OCHA, "AFGHANISTAN: Weekly Humanitarian Update (13 - 19 September 2021);*
  18. *OCHA, "AFGHANISTAN: Weekly Humanitarian Update (30 August - 5 September 2021);*
  19. *Artikel FDD's Long War Journal, "Testimony: The Biden Administration's Policy on Afghanistan", 30.09.2021;*
  20. *Artikel Alzazeera, "Rights groups accuse Taliban of rolling back civil liberties", 20.09.2021;*
  21. *Artikel Reuters, "Afghanistan on verge of socioeconomic collapse, EU's top diplomat says", 03.10.2021;*
  22. *Artikel RTBF Info, "Afghanistan: quel risque terroriste représentent l'Etat islamique et Al-Qaida face aux talibans ?", 26.08.2021 ;*
  23. *UNHCR, « Commentaire d'actualité du HCR : La plupart des Afghans en quête de sécurité continuent de faire face à la fermeture des frontières », dd. 01.12.2021;*
  24. *Amnesty International, "Afghanistan: Government collapse marked by 'repeated war crimes and relentless bloodshed' - new report", dd. 15.12.2021;*
  25. *EASO Country Guidance (Afghanistan) - Januari 2022;*
  26. *HRW, summary,*
  27. *HRW report, "Even If You Go to the Skies, We'll Find You », januari 2022 ;*
  28. *EASO Country Guidance (Afghanistan) - November 2021."*
3. Aanvullende nota's

De commissaris-generaal heeft op 23 maart 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- *EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022*
- *EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022*
- *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,*

- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022
- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.

4. Voorafgaand

4.1. De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

4.2. Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “*nieuwe elementen of bevindingen*” ter staving van een volgend verzoek bevat. Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21). In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak c- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen.

In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst

aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, dient beperkt te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker voorgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. Inzake verzoekers vluchtrelaas

5.1.1. De Raad wijst erop dat hij niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

5.1.2. Zoals in de bestreden beslissing werd aangegeven, heeft verzoeker naar aanleiding van zijn derde verzoek om internationale bescherming aangegeven dat hij voorheen leugenachtige verklaringen heeft afgelegd en dat hij thans de ware toedracht van zijn zaak zou verduidelijken. Verzoeker stelde naar aanleiding van zijn derde verzoek om internationale bescherming dat hij in Pakistan is geboren en aldaar ononderbroken heeft verbleven tot aan zijn vertrek naar Europa. Verzoeker verklaarde dat hij in Pakistan het slachtoffer werd van een verkrachting, waarvan naaktfoto's van hem zouden zijn gemaakt, evenals dat hij het slachtoffer werd van een auto-ongeval. Verzoeker uitte de vrees voor vervolging vanwege zijn familieleden, enerzijds omwille van zijn lange verblijf in Europa en anderzijds omwille van het risico dat zij de verkrachting zouden ontdekken en verzoeker homoseksualiteit zouden toedichten.

5.1.3. Wat betreft deze nieuwe verklaringen, aangaande het ononderbroken verblijf in Pakistan, wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

“Gezien uw algemene geloofwaardigheid ernstig is aangetast door uw bedrieglijke verklaringen in het verleden, kan ook aan deze nieuwe verklaring niet zomaar geloof worden gehecht. U legt wel kopieën van vijf PoR-kaarten van uw familieleden en een kopie van een terugkeerformulier van UNHCR neer om deze nieuwe verklaring kracht bij te zetten. Hier moet in eerste instantie opgemerkt dat het kopieën zijn waarvan de authenticiteit onmogelijk na te gaan is. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat, hoewel originele PoR-kaarten moeilijk te vervalsen zijn, het niet uitgesloten is dat een persoon op een of andere manier een PoR-kaart heeft verkregen van iemand anders en zich als deze persoon voordoeet.

Hoe dan ook, uw eigen PoR-kaart legt u niet neer, noch in originele vorm, noch een kopie (verklaring volgend verzoek DVZ, 1 april 2021, punt 18). U legt wel kopieën van PoR-kaarten neer die volgens u aan uw familie toebehoren, maar aan deze bewering kan niet zomaar geloof worden gehecht. Immers, tijdens uw eerste twee verzoeken verklaarde u dat twee broers en één zus had. Nu verklaart u plots dat u in totaal acht broers en zussen hebt. U zegt dat u loog over uw familiesamenstelling omdat u van andere Afghanen hoorde dat België kroostrijke gezinnen niet genegen was (verklaring volgend verzoek DVZ, 1 april 2021, punt 13). Gelet op het feit dat de rest van uw gezin niet in België is of was, kan dit niet als valabele opmerking aangenomen worden. Bijgevolg kan er ook niet zomaar geloof gehecht worden aan uw nieuwe verklaring over uw gezinssamenstelling. Het vermoeden rijst dat u uw verklaringen over uw gezinssamenstelling aanpast aan de documenten die u bemachtigd hebt.

Bovendien stelt u nu wel dat u acht broers en zussen hebt, maar legt u naast de kopieën van de PoR-kaarten die aan uw ouders zouden toebehoren slechts kopieën van drie andere PoR-kaarten neer, terwijl er op basis van uw verklaringen acht kaarten zouden mogen verwacht worden. U licht op geen enkel moment toe hoe het komt dat u, die acht broers en zussen zou hebben, slechts kopieën van PoR-kaarten van drie zogenaamde broers en zussen neerlegt. Ook dit element doet vermoeden dat u beslag hebt weten te leggen op (kopieën van) PoR-kaarten en dat u nu uw verklaringen hieraan wil aanpassen.

Nog stroken uw verklaringen niet met de gegevens op het terugkeerformulier van UNHCR. Zo worden er op het terugkeerformulier vijf kinderen vermeld. U stelt nu echter dat u acht broers en zussen hebt (verklaring volgend verzoek DVZ, 1 april 2021, punt 13). Redelijkerwijze kan dus verwacht worden dat er acht kinderen op het formulier zouden staan, temeer gezien u zegt dat uw volledige familie nu in Afghanistan woont (verklaring volgend verzoek DVZ, 1 april 2021, punt 13). Ook al zou uw broer A.H. omgekomen zijn door een auto-ongeluk (verklaring volgend verzoek DVZ, 1 april 2021, punt 13), dan nog

kunnen er zeven kinderen op het formulier verwacht worden. Dat er slechts vijf staan, doet eens te meer fraude vermoeden.

Nog staat op het terugkeerformulier een zekere H.U., zoon van J.A. vermeld. Hij zou dus uw broer zijn. Zelf vermeldt u deze naam echter niet wanneer u uw nieuwe versie van uw gezinssamenstelling geeft (verklaring volgend verzoek DVZ, 1 april 2021, punt 13). Ook deze inconsistentie wijst op fraude.

Al deze elementen wijzen erop dat de kopieën van de documenten die u voorlegt niet aan uw familie toebehoren. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u als Afghaans vluchteling in Pakistan woonde. Deze nieuwe verklaringen kunnen dan ook geen verklaring bieden voor uw gebrekkige kennis over Qarghayi in de provincie Laghman. Er moet dus geconcludeerd worden dat u nog steeds geen zicht biedt op uw werkelijke verblijfplaats voor uw komst naar Europa. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.”

5.1.4. Wat betreft het motief dat verzoeker enkel kopieën van de PoR-kaarten heeft overgemaakt, dient te worden opgemerkt dat uit een lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat hij wel degelijk originele kaarten heeft overgemaakt, dewelke vervolgens door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) werden gekopieerd. Deze vaststelling volstaat evenwel niet om de beoordeling in de bestreden beslissing van deze PoR-kaarten en het verblijf van verzoeker in Pakistan te weerleggen. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing een ruimere motivering bevat, dan het louter verwijzen naar de kopieën. Zo heeft de commissaris-generaal tevens uiteengezet waarom hij van oordeel is dat de door verzoeker overgemaakte PoR-kaarten niet aan hem en zijn familie toebehoren. De Raad dient vast te stellen dat verzoeker deze beoordeling van de commissaris-generaal niet aan het wankelen brengt, noch dat hij elementen aandraagt die een nieuw licht op de zaak werpen.

5.1.5. In navolging van de commissaris-generaal dient de Raad immers vast te stellen dat er sprake is van diverse inconsistenties en onduidelijkheden omtrent de PoR-kaarten en de gezinssamenstelling van verzoeker. Zo wijst de Raad op de volgende elementen:

Naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming gaf verzoeker, ten overstaan van de DVZ op 23 september 2016, de volgende gezinssamenstelling weer:

- vader, genaamd J.A., die ongeveer 55 jaar is;
- moeder, genaamd P.G., die ongeveer 50 jaar is;
- broer, genaamd A.K., die ongeveer 13 jaar is;
- broer, genaamd M., die ongeveer 10 jaar is;
- zus, genaamd M., die ongeveer 8 jaar is.

Naar aanleiding van huidig derde verzoek om internationale bescherming gaf verzoeker, ten overstaan van DVZ op 4 mei 2021, een veranderde gezinssamenstelling weer met betrekking tot zijn broers en zussen, waarbij hij volgende gegevens meedeelde:

- broer /zus, genaamd A., ouder dan verzoeker;
- broer/zus, genaamd Ij.-H., ouder dan verzoeker
- broer/zus, genaamd S., jonger dan verzoeker;
- broer/zus, genaamd A.H.Q., jonger dan verzoeker, overleden bij een auto-ongeval;
- broer/zus, genaamd In.-H., jonger dan verzoeker;
- broer/zus, genaamd M., jonger dan verzoeker;
- broer/zus, genaamd E., jonger dan verzoeker;

De naar aanleiding van huidig derde verzoek om internationale bescherming overgemaakte PoR-kaarten, maken melding van volgende personen:

- vader, genaamd J.A., geboortedatum 1 januari 1971 (aldus 45 jaar oud op 23 september 2016);
- moeder, genaamd P.G., geboortedatum 1 januari 1976 (aldus 40 jaar oud op 23 september 2016);
- broer, genaamd I.U.H., geboortedatum 1 januari 2004 (aldus 12 jaar oud op 23 september 2016);
- broer genaamd A.K., geboortedatum 1 januari 2000 (aldus 16 jaar oud op 23 september 2016);
- zus, genaamd M., geboortedatum 1 januari 2005 (aldus 11 jaar oud op 23 september 2016).

De naar aanleiding van huidig derde verzoek om internationale bescherming overgemaakte UNHCR-attesten, maken melding van volgende personen:

- vader, genaamd J.A., 45 jaar oud;
- moeder, genaamd P.G., 40 jaar oud;

- broer, genaamd H.U., 10 jaar oud;
- zus, genaamd S., 18 jaar oud;
- broer, genaamd A.K., 16 jaar oud;
- broer, genaamd I.U.H., 12 jaar oud;
- zus, genaamd M., 11 jaar oud.

5.1.6. Wanneer voorgaande elementen samen worden gelegd, kunnen volgende vaststellingen worden gemaakt:

- verzoeker heeft doorheen zijn verzoeken telkens dezelfde naam verschaft van zijn vader, met name J.A., en hij wordt tevens vermeld op zowel de PoR-kaarten als het UNHCR-atteest, doch er is sprake van inconsistente verklaringen over zijn leeftijd (45 vs. 55);
- verzoeker heeft doorheen zijn verzoeken telkens dezelfde naam verschaft van zijn moeder, met name P.G., en zij wordt tevens vermeld op zowel de PoR-kaarten als het UNHCR-atteest, doch er is sprake van inconsistente verklaringen over haar leeftijd (40 vs. 50);
- verzoeker heeft doorheen zijn verzoeken telkens dezelfde naam verschaft van zijn broer A.K. en hij wordt tevens vermeld op zowel de PoR-kaarten als het UNHCR-atteest, doch er is sprake van inconsistente verklaringen over zijn leeftijd (13 vs. 16);
- verzoeker heeft doorheen zijn verzoeken telkens dezelfde naam verschaft van zijn zus M. en zij wordt tevens vermeld op zowel de PoR-kaarten als het UNHCR-atteest, doch er is sprake van inconsistente verklaringen over haar leeftijd (8 vs. 11);
- verzoeker heeft bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming melding gemaakt van een broer genaamd M., die 10 jaar oud is, doch maakt hiervan geen melding meer bij zijn corrigerende verklaringen van zijn derde verzoek en deze persoon M. wordt niet vermeld op een PoR-kaart overgemaakt of het UNHCR-atteest;
- verzoeker heeft bij zijn derde verzoek om internationale bescherming melding gemaakt van een broer/zus, genaamd A. die ouder is dan hem, doch hiervan wordt geen PoR-kaart overgemaakt, noch wordt deze vermeld op het UNHCR-atteest;
- verzoeker heeft bij zijn derde verzoek om internationale bescherming melding gemaakt van een broer/zus, genaamd Ij. H., die ouder is dan hem, doch hiervan wordt geen PoR-kaart overgemaakt, noch wordt deze vermeld op het UNHCR-atteest;
- verzoeker heeft bij zijn derde verzoek om internationale bescherming melding gemaakt van een broer/zus, genaamd A.H.Q. die jonger was dan hem en is overleden, doch hiervan wordt geen PoR-kaart overgemaakt, noch wordt deze vermeld op het UNHCR-atteest;
- verzoeker heeft bij zijn derde verzoek om internationale bescherming melding gemaakt van een broer/zus, genaamd In. H. (I.U.H.), die jonger is dan hem, waarvan tevens een PoR-kaart wordt overgemaakt en die wordt vermeld op het UNHCR-atteest;
- verzoeker heeft bij zijn derde verzoek om internationale bescherming melding gemaakt van een broer/zus, genaamd S., die jonger is dan hem, die wordt vermeld op het UNHCR-atteest, doch hiervan wordt geen PoR-kaart overgemaakt;
- verzoeker heeft bij zijn derde verzoek om internationale bescherming melding gemaakt van een broer/zus, genaamd E., die jonger is dan hem, doch hiervan wordt geen PoR-kaart overgemaakt, noch wordt deze vermeld op het UNHCR-atteest;
- het UNHCR-atteest maakt melding van een jongen, genaamd H.U., die 10 jaar is, doch verzoeker heeft van deze persoon geen melding gemaakt bij zijn corrigerende verklaringen van zijn derde verzoek en er wordt ook geen PoR-kaart overgemaakt van deze persoon.

5.1.7. Deze inconsistenties en onduidelijkheden in de gezinssamenstelling kunnen niet worden verklaard door uitleg die verzoeker in zijn verzoekschrift verschaft. Verzoeker verwijst naar de taskara's van zijn moeder, vader, grootvader, broer en zus die hij overmaakte naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, doch de Raad dient vast te stellen dat er zich in het administratief dossier enkel onvertaalde taskara's bevinden van verzoekers moeder en zus. Zelfs aangenomen dat deze taskara's tevens de namen P.G. en A. bevatten, blijft de vaststelling overeind dat verzoeker sterk afwijkende leeftijden heeft opgegeven voor zijn vader, moeder, broer A.K. en zus M. Eveneens blijft de vaststelling overeind dat verzoeker bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming tevens melding maakte van een broer, genaamd M. en die 10 jaar zou zijn, doch dat verzoeker deze broer plots niet meer vermeldt bij zijn derde verzoek, noch hiervan een PoR-kaart voorlegt. De door verzoeker ingeroepen verschoning dat hij zijn overige broers en zussen verzwegen omdat hem werd gezegd dat België niet van kroostrijke gezinnen houdt – een verklaring die hoe dan ook geenszins kan worden aangenomen als verschoningsgrond voor de leugenachtige verklaringen, waarvoor verzoeker de volledige verantwoordelijkheid draagt – verklaart zo niet waarom verzoeker bij DVZ wel melding maakte van zijn broer M. en deze vervolgens in zijn corrigerende verklaringen bij zijn derde verzoek niet meer vermeldt.

Evenmin volstaat verzoekers verschoning voor het gegeven dat hij slechts drie PoR-kaarten heeft overgemaakt. Hoewel desgevallend nog kan worden aangenomen dat er geen PoR-kaart wordt overgelegd van de overleden A.H.Q., blijven er nog inconsistenties en onduidelijkheden over, die door verzoeker niet afdoende worden opgehelderd. Verzoeker stelt dat “2 van verzoekers broers en zussen” zijn gehuwd, zodat zij hun eigen PoR-kaarten en UNHCR-attesten hebben en deze niet konden toezenden. De Raad dient op te merken dat verzoeker hierbij zelfs niet de moeite neemt de namen van deze broers en zussen te concretiseren, zodat het voor de Raad gissen blijft over welke broers/zussen verzoeker het heeft. Verzoeker stelt verder dat één van zijn broers (H.U., die volgens hem dezelfde persoon is als E.) te jong was om in het bezit te zijn van een PoR-kaart. Volgens de UNCHR-attesten was de genaamde H.U. evenwel reeds 10 jaar. Verzoeker toont niet aan dat een tienjarige geen PoR-kaart zou kunnen hebben, waarbij kan worden opgemerkt dat verzoekers zus M, die 11 jaar is, zo wel een PoR-kaart heeft. Verzoeker stelt ten slotte nog dat verzoekers vader “de laatste kaart niet gevonden [heeft]”. Opnieuw moet de Raad vaststellen dat verzoeker dit betoog, dat bovendien niet meer betreft dan een loutere bewering, geenszins concretiseert. De Raad heeft er opnieuw het raden naar over welke kaart verzoeker het heeft. In het bijzonder gelet op het gegeven dat reeds werd vastgesteld dat er sprake is van significante onduidelijkheden en inconsistenties, kon worden verwacht dat verzoeker zijn uiteenzetting in zijn verzoekschrift voldoende gedetailleerd en duidelijk zou weergeven. Dat verzoeker zelf zodanig op de vlakte blijft en er niet in slaagt om een duidelijk en coherente weergave van zijn gezinssamenstelling te geven, draagt enkel bij aan de vaststelling dat de elementen erop wijzen dat verzoeker PoR-kaarten in zijn bezit heeft die niet aan hemzelf en zijn gezin toebehoren.

5.1.8. Bovenstaande elementen in acht genomen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat “Al deze elementen wijzen erop dat [...] de documenten die u voorlegt niet aan uw familie toebehoren. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u als Afghaans vluchteling in Pakistan woonde. Deze nieuwe verklaringen kunnen dan ook geen verklaring bieden voor uw gebrekkige kennis over Qarghayi in de provincie Laghman. Er moet dus geconcludeerd worden dat u nog steeds geen zicht biedt op uw werkelijke verblijfplaats voor uw komst naar Europa. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.” Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers ononderbroken verblijf in Pakistan als Afghaans vluchteling, kan ook geen geloof worden gehecht aan de gebeurtenissen die zich in Pakistan zouden hebben voorgedaan, in de door verzoeker geschetste omstandigheden. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij stelt dat: “U verklaart wel dat u in Pakistan seksueel misbruikt werd. Ook zou u er zwaar gewond geraakt zijn bij een autoongeval (verklaring volgend verzoek DVZ, 1 april 2021, punt 16). Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u als Afghaans vluchteling in Pakistan woonde, kan ook hieraan niet zomaar geloof worden gehecht.”

5.2. Inzake de gewijzigde situatie, ten gevolge van de machtsovername door de taliban, bekeken in het licht van de aanzienlijke vergroting van de kans om als vluchteling te worden erkend

5.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker terecht stelt, en dit blijkt ook uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd nadat de taliban in augustus 2021 de macht overnam. De Raad herinnert er in deze aan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een “de facto”-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen, zodat de commissaris-generaal een beoordeling kan maken van de vraag of er elementen worden aangedragen die de kans aanzienlijk vergroten om internationale bescherming te bekomen.

5.2.2. Verzoeker werd op DVZ gehoord op 4 mei 2021, aldus voor de machtsovername door de taliban. In deze werd in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: “Het CGVS is er zich van bewust dat uw “Verklaring volgend verzoek” op de DVZ werd afgenomen op 4 mei 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er

redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.” Verzoeker brengt hier niets tegen in. Alleszins wijst de Raad ook op de devolutieve werking van huidig beroep en de daaruit voortvloeiende mogelijkheid voor verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Zoals reeds aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). Verzoeker toont niet aan dat deze elementen niet zouden volstaan, opdat hij daadwerkelijk toegang heeft tot de procedures.

De Raad merkt op dat verzoeker, middels zijn verzoekschrift, bijkomende landeninformatie heeft overgemaakt, evenals een uiteenzetting geeft van de door hem voorgehouden impact van de machtsovername op zijn beschermingsverzoek (zie *infra*). *In casu* is de Raad dan ook van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

In de voorliggende omstandigheden maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij de gewijzigde situatie in zijn herkomstland doorheen de procedure niet afdoende heeft kunnen duiden en dat hij zodoende diende te worden gehoord op het CGVS

5.2.3. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift uitgebreid in op de vervolgingsvrees als Afghaanse terugkeerder uit het Westen. Verzoeker wijst op zijn gebrekkige band met Afghanistan, evenals op zijn verblijf in België sinds 2016.

5.2.4. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels

uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

5.2.5. De Raad herhaalt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat in zijn hoofd sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid

door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geïseerd/vervolgd.

5.2.6. De Raad brengt in herinnering dat reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker, dat hij zou zijn geboren en getogen in Pakistan. Verzoeker verschaft dan ook geen duidelijkheid over zijn voorgaande verblijfsplaatsen, alvorens hij naar Europa vertrok. De Raad herhaalt dat het aan verzoeker toekwam om hierover duidelijkheid te verschaffen, waarbij het niet aan de Raad toekomt om hierover te speculeren. In deze omstandigheden kan verzoeker dan ook niet stellen dat hij volledig vervreemd is van Afghanistan, gelet op zijn langdurig verblijf in Pakistan, noch kan de Raad kennis nemen van de ware herkomstregio van verzoeker. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verblijf in Pakistan, kan evenmin geloof worden gehecht aan de vluchtmotieven die zich aldaar zouden hebben voorgedaan in de door verzoeker geschetste omstandigheden, met name de verkrachting, waarbij er naaktfoto's van verzoeker zouden zijn gemaakt. In het licht hiervan kan verzoeker zich dan ook niet dienstig beroepen op het risico om door zijn familieleden, gemeenschap en de taliban te worden beschouwd als een homoseksuele man. Ook kan niet worden vastgesteld dat verzoeker het risico loopt van zina te worden beticht. De uitgebreide uiteenzetting, waarin verzoeker ingaat op de risico's waarmee (toegeschreven) personen van de LGTB-gemeenschap in Afghanistan te maken krijgen, evenals de rechtspraak op grond waarvan wordt vastgesteld dat van een kandidaat-vluchteling niet mag worden verwacht dat hij zijn seksuele oriëntatie, godsdienstige en/of politieke overtuiging verborgen houdt, kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd in verzoekers zaak.

5.2.7. Ter terechtzitting wordt gesteld dat verzoeker zeer verwesterd is, dat hij in een restaurant werkte, in een eigen woning woont en zich ver houdt van de Afghaanse context. Dit betreffen weliswaar lovenswaardige elementen, doch deze elementen worden niet voldoende concreet uitgewerkt, laat staan onderbouwd. Het betoog van verzoeker mist dan ook de nodige persoonlijke invulling. Bovendien zijn de door verzoeker aangehaalde elementen op zich nog niet voldoende opdat kan worden aangenomen dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft dan wel dat hij als verwesterd zou kunnen worden gepercipieerd, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom deze elementen wel zodanig zwaarwichtig zijn dat dit wel zo is.

5.2.8. De duur van zijn verblijf in Europa sinds oktober 2016, *in casu* zes jaar, is verder niet zo lang dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. De Raad herhaalt in deze dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers ononderbroken verblijf in Pakistan, waarbij hij evenmin een duidelijk zicht biedt op zijn levensomstandigheden voorafgaand aan zijn vertrek naar Europa. Hij kan zich dan ook niet op zijn verblijf in Pakistan baseren, teneinde aan te tonen dat hij niet in staat zou zijn zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse normen en waarden, zoals deze thans worden vormgegeven door de taliban. Uit verzoekers verklaringen blijkt alleszins ook dat hij nog contact onderhoudt met zijn naaste familieleden, die zich volgens zijn eigen verklaringen in Afghanistan bevinden. Verzoeker kan zich desgevallend bij hen informeren omtrent de huidige geldende regels en normen (zie AD, "verklaring volgend verzoek", 4 mei 2021, vraag 21).

5.2.9. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUA "Guidance Note" van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker veralgemeend betoog dat zijn verre familieleden hem bij telefonisch contact verdenken van het drinken van alcohol en het eten van varkensvlees, waardoor ze hem veroordelen, volstaat niet om aan te nemen dat hij bij een terugkeer een vrees voor vervolging dient te koesteren. De commissaris-generaal stelt terecht dat "*U haalt voorts geen concrete elementen aan*

waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming.”

5.2.10. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.2.11. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

5.2.12. In zoverre verzoeker nog zou wijzen op een leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Door aldus louter te verwijzen naar algemene informatie, toont verzoeker geen persoonlijke vervolgingsvrees aan.

5.2.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij als vluchtelingenstatus kan worden erkend.

5.3. Inzake de gewijzigde situatie, ten gevolge van de machtsovername door de taliban, bekeken in het licht van de aanzienlijke vergroting van de kans om als subsidiaire beschermde te worden beschouwd.

5.3.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.3.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt

5.3.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel,

aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.3.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

In zoverre wordt gesteld dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden.

De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen.

De Raad is hierbij ook van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

5.3.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.3.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, bijvoorbeeld ten gevolge van het gebrek aan toegang tot psychologische ondersteuning in het herkomstland.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.3.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's -

aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.3.8. De Raad wijst erop dat verzoeker geen duidelijk schept over zijn levensomstandigheden voorafgaand aan zijn komst naar België (zie *supra*) zodat hij de Raad niet in staat stelt om de veiligheidssituatie verder te concretiseren op zijn regio van herkomst. Louter volledigheidshalve wijst de Raad er alleszins op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor de provincie Laghman, waar verzoeker verklaart dat zijn gehele familie thans verblijft, geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.3.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker geen elementen heeft aangedragen die de kans aanzienlijk vergroten om te worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dan wel om in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook niet dienstig een schending van deze laatste bepalingen opwerpen.

5.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op de DVZ. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon hij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES